

HARRY POTTER

A METODY RACIONALITY

Eliezer Yudkowsky

Contents

<i>Nově vzniká i #HPaMR jako audiokniha. ....</i>	2
---	---

Toto je kapitola ze 4. knihy fanfiction Harry Potter a Metody racionality. Tato kniha už je k dispozici celá a stejně jako všechny ostatní knihy ji můžete stáhnout na <https://archetypal.cz/HPaMR>. Seznam samostatných kapitol 4. knihy je [tady](#).

Jestli se vám [#HPaMR](#) líbí, budeme vděční za sdílení! Kniha i překlad jsou výtvorem nadšení a musí být k dispozici zdarma. Všechny ochranné známky náleží J. K. Rowlingové.

Nově vzniká i [#HPaMR](#) jako audiokniha.

Později: Albus Brumbál a -

Starý kouzelník seděl o samotě u svého stolu, v onom netichu ředitelny, mezi nesčetnými a nepovšimnutými zařízeními; jeho hábit měl jemně žlutou barvu, z hebkého materiálu, ne jako róby, které normálně nosil před ostatními. Ve zvrásněné ruce svíral brk a škrábal jím oficiálně vypadající dokument. Pokud byste v tu chvíli náhodou spatřili jeho vráscitou tvář, nemohli byste si z ní odvodit o nic víc, než z těch záhadných přístrojů. Mohli byste upozorovat, že jeho tvář vypadá poměrně smutně, poměrně unaveně, ale tak Albus Brumbál vypadal vždy, když byl o samotě.

V letaxovém krbu byl jen rozházený popel bez náznaku ohně – jako kouzelné dveře zavřené tak pevně, jako by

přestaly existovat. V materiální rovině byly velké dubové dveře do ředitelny zavřené a zamčené, za těmi dveřmi bylo nehybné Nekonečné schodiště, u kterého dole nehybní chrlič blokovali vstup, jejich nepřítomný pseudoživot ponechával jen pevný kámen.

Pak, přestože jeho brk byl uprostřed psaní slova, přestože byl uprostřed psaní písmena -

Starý kouzelník se vymrštil na nohy rychlostí, která by šokovala kohokoli, kdo by ho mohl spatřit, a upustil brk na pergamen vprostřed písmene. Jako blesk se otočil k dubovým dveřím, oranžový hábit kolem něj zavířil a hůlka děsivé moci mu skočila do ruky -

A zrovna tak náhle se starý kouzelník zarazil a zastavil svůj pohyb, i když jeho hůlka už byla namířena.

Na dubové dveře udeřila ruka a třikrát zaklepala.

Ted' už mnohem pomaleji se ta tmavá hůlka vrátila zpátky do duelového pouzdra, připevněného ke kouzelníkovu rukávu. Prastarý kouzelník udělal pár kroků, zaujal formálnější postoj, uvolnil se v obličejí. Na jeho stole se brk posunul ke straně pergamenu, jako kdyby tam byl opatrně položen, ne pohozen ve spěchu; a pergamen samotný se obrátil, aby nic neukazoval.

Tichým šklubnutím jeho vůle se dubové dveře otevřely.

Hleděly na něj zelené oči, tvrdé jako kámen.

„Musím přiznat, že jsi na mě udělal dojem, Harry,“ řekl starý kouzelník tiše. „Neviditelný plášť by unikl mým horším sledovacím možnostem, ale necítil jsem, že by moji chrlič

ustoupili, ani že by se moje schodiště pohnulo. Jak jsi se sem dostal?“

Kluk napochodoval do kanceláře rozhodným krokem, dokud se za ním dveře hladce nezavřely. „Můžu jít kam chci, s povolením i bez něj,“ řekl ten kluk. Jeho hlas zněl klidně, možná až příliš klidně. „Jsem ve vaší kanceláři, protože jsem se rozhodl, že tu budu, a k čertu s hesly. Velmi se mýlíte, pane řediteli, pokud si myslíte, že v téhle škole zůstávám, protože jsem tu vězněm. Jednoduše jsem se rozhodl, zatím, neodcházet. Když toto uvážíte, proč jste přikázal svému agentovi, profesorovi Snapeovi, aby porušil dohodu, kterou jsme udělali v této místnosti, dohodu, že nebude trápit žádného studenta od čtvrté třídy níž?“

Starý kouzelník na toho našťvaného mladého hrdinu jen delší chvíli hleděl. Pak, dostatečně pomalu, aby klučina nezpanikařil, otevřel svými scvrklými prsty jednu z mnoha zásuvek u stolu, zvedl z ní arch pergamenu a položil ho na stůl. „Čtrnáct,“ řekl starý kouzelník. „To není množství všech sov, které byly poslány včera večer. Jen množství sov, které dorazily k rodinám, které zasedají ve Starostolci, k rodinám výrazně bohatým nebo k rodinám, které už se spojily s tvými nepřáteli. Nebo, jako v případě Roberta Jugsona, všem třem najednou, protože jeho otec, lord Jugson, je Smrtijedem a i jeho děda byl Smrtijedem, než zahynul pod kouzly Alastora Pošuka. Co v těch dopisech stálo netuším, ale mohl bych to uhodnout. Stále tomu nerozumíš, Harry Pottere? Pokaždé, když Hermiona Grangerová vyhraje, jak ty tomu říkáš, nebezpečí pro ni ze strany Zmijozelu zesílí a zesílí a zesílí. Ale teď ji Zmijozelové konečně porazili, snadno a bezpečně, bez násilí nebo trvalé škody. Vyhráli a už nepotřebují bojovat dál...“ Starý kouzelník si povzdechl. „Tak jsem to plánoval. V to jsem

doufal. Tak by tomu bylo, kdyby se učitel obrany nerozhodl zasáhnout. Teď ten spor přejde před správní radu školy, kde se bude zdát, že Severus porazil učitele obrany; ale to pro Zmijozely nebude to samé, takže to neskončí, protože takový konec je neuspokojí.“

Kluk postoupil dál do pokoje, hlavu nakláněl pořád víc, aby mohl plně pohlédnout do těch půlměsíčních brýlí; a tak nějak to bylo, jako by ten kluk na ředitele shlížel, místo aby to bylo naopak. „Takže tenhle lord Jugson je Smrtijed?“ řekl kluk tiše. „Dobře. Takže jeho život už byl koupen a zaplacen, můžu mu udělat cokoli a z etického hlediska si s tím nelámat hlavu –“

„Harry!“

Chlapcův hlas byl průzračný jako led, zmrazená nejčistší voda z neposkvrněného pramene. „Zdá se, že si myslíte, že světlo by mělo žít ve strachu z temnoty. Já říkám, že by to mělo být naopak. Raději bych toho lorda Jugsona nezabíjel, i když je Smrtijedem. Ale jedna hodina porady s učitelem obrany by měla bohatě stačit k tomu, abych přišel na způsob, jak ho finančně zruinovat, nebo ho vypovědět z kouzelnické Anglie. Myslím, že z toho bude dost hezký příklad.“

„Přiznávám,“ řekl starý kouzelník pomalu, „že na zničení pět set let staré koleje a vyzvání Smrtijeda k válce až na smrt kvůli potyčce v bradavické chodbě jsem nepomyslel, Harry.“ Starý kouzelník zvedl prst a posunul zpět své půlměsíční brýle, které mu během minulého prudkého pohybu trochu sklouzly dolů. „Zrovna tak si myslím, že by to nenapadlo ani slečnu Grangerovou, ani profesorku McGonagallovou, ani Freda a George.“

Chlapec pokrčil rameny. „Nebude to o té chodbě,“ řekl. „Bude to spravedlnost za jeho minulé zločiny a udělám to jen v případě, že si Jugson začne. Pointa není v tom, aby se lidé báli mé nepředvídatelnosti. Jde o to je naučit, že neutrálové jsou přede mnou naprosto v bezpečí, ale že píchat do mě klackem je neuvěřitelně nebezpečné.“ Kluk se usmál takovým způsobem, že úsměv nedosáhl jeho očí. „Možná si v *Denním věštci* zaplatím reklamu, řeknu, že kdokoli se mnou v tomhle sporu bude pokračovat, pochopí pravý smysl Chaosu, zatímco všichni, kdo mě neobtěžují, budou v pořádku.“

„Ne,“ řekl starý kouzelník. Jeho hlas teď byl hlubší, znělo v něm něco z jeho opravdového věku a síly. „Ne, Harry, tak to být nemůže. Ještě jsi nepoznal smysl boje, co se stane, když se sokové potkají v bitvě. A tak, jako všichni mladí kluci, sníš o tom, že je naučíš, aby se tě báli. Děsí mě, že bys v takto mladém věku už mohl mít dost síly, abys část těch snů realizoval. Z cesty do temnoty ale nevede žádná cesta zpět, *žádná*, Harry. Je to cesta temného pána, tím jsem si jistý.“

Teď chlapec zaváhal, jeho oči zalétly k prázdnému zlatému stupínku, kde Fawkes občas odpočíval. Bylo to gesto, kterého by si málo lidí všimlo, ale starý kouzelník to moc dobře znal.

„Dobrá, zapomeňte na tu část o tom, že je naučím bát se mě,“ řekl na to ten kluk. Jeho hlas nebyl o nic lehčí, ale jistá část toho ledu z něj zmizela. „Pořád si nemyslím, že byste měl dovolit, aby děti přišly k újmě ze strachu, co by někdo takový jako lord Jugson mohl udělat. Jejich ochrana je pointou vaší práce. Pokud se lord Jugson doopravdy pokusí dostat se vám do cesty, pak udělejte cokoli bude nutné, abyste ho zastavil. Dejte mi plný přístup do mého trezoru, a

já se chopím osobní zodpovědnosti za jakékoli důsledky vyloučení šikanujících z Bradavic, ať už se bude jednat o lorda Jugsona, nebo kohokoli jiného.“

Starý kouzelník pomalu zavrtěl hlavou. „Zdá se, že si myslíš, Harry, že jen stačí, abych použil svou plnou sílu, a všechny protivníky to srazí k zemi. Mýlíš se. Lucius Malfoy ovládá ministra Popletala, skrze *Denního věštce* si naklání celou Anglii, jen o nepatrnou trošku nemá dost kontroly ve správní radě, aby mě z Bradavic mohl vypudit. Amélie Bonesová a Bartemius Skrk jsou mými spojenci, ale i oni by mohli ustoupit, kdyby viděli, že se chováme svévolně. Svět, který tě obklopuje, je mnohem křehčí, než si myslíš, a musíme jím kráčet velmi opatrně. Ta stará válka čarodějů nikdy neskončila, Harry, jen pokračovala v jiné podobě; černý král spal a Lucius Malfoy chvilku pohyboval jeho figurkami. Myslíš si, že Lucius Malfoy by ti jen tak dovolil sejmout pěšáka jeho barvy?“

Kluk se znovu usmál, teď znovu se stopou toho chladu. „Dobrá, vymyslíme nějaký způsob, jak to zařídit, aby to vypadalo, že lord Jugson zradil svou vlastní stranu.“

„Harry –“

„Překážky znamenají, že musíte *být kreativní*, pane řediteli. Neznamená to, že opustíte děti, které máte chránit. Nechte Světlo vyhrát a pokud z toho vzejdou problémy –“ Chlapec pokrčil rameny. „Nechte Světlo vyhrát znovu.“

„Takto by mohli promlouvat fénixové, kdyby znali slov,“ řekl starý kouzelník. „Ale nerozumíš *fénixově ceně*.“

Ta poslední dvě slova byla pronesena obzvláště jasným hlasem, zdálo se, že se z nich místností šíří ozvěna, a pak se

všude kolem nich zazněl hlasitý, burácivý zvuk.

Mezi prastarým štítkem na zdi a věšákem na Moudrý klobouk se kameny stěny začaly pohybovat, vlévaly se do pilířů po stranách a vytvořily mezi sebou otvor, který ukázal kamenné schodiště vedoucí do temnoty.

Starý kouzelník se obrátil a přešel k těm schodům. Pak se otočil k místu, kde stál Harry Potter. „Pojď!“ řekl starý kouzelník. Teď už v jeho modrých očích nebylo žádné jiskření. „Pokud sis už tak vnutil vstup bez pozvání, klidně můžeš jít ještě dál.“

Podél těch kamenných schodů nevedlo žádné zábradlí a Harry po několika prvních krocích vytáhl hůlku a seslal *Lumos*. Ředitel se neotočil, zdálo se, že vůbec neshlíží dolů, jako kdyby po těch schodech chodil dost často na to, aby je vidět nepotřeboval.

Kluk věděl, že by měl být zvědavý, nebo alespoň vyděšený, ale mozek k tomu už neměl žádnou volnou kapacitu. Veškerá pozornost byla věnována tomu, aby se ten hněv, který uvnitř něj vřel, ještě víc nerozšířil.

Schodiště pokračovalo už jen krátkou vzdálenost přímým výstupem bez plošin nebo záhybů.

Na vrcholu byly dveře z pevného kovu, které v modrém světle Harryho hůlky vypadaly černé, což muselo znamenat, že ten kov je černý nebo červený.

Albus Brumbál zvedl svou dlouhou hůlku, zamával jí, jako by kreslil symbol, a znovu promluvil tím divným hlasem, který

se Harrymu ozýval v uších, jako kdyby se vpaloval do jeho paměti. „Fénixův osud.“

Poslední dveře se otevřely, a Harry Brumbála následoval dovnitř.

Zdálo se, že místnost je vyrobena ze stejného kovu jako dveře, které do ní vedly. Zdi byly černé, podlaha byla černá. Strop nad nimi byl černý, až na jednu křišťálovou kouli, která ze stropu visela na bílém řetězu a svítila jasným, stříbrným světlem, které vypadalo jako imitace světla, které vytvářejí patroni, i když vám bylo jasné, že doopravdy to tak být nemůže.

V místnosti byly podstavce z černého kovu a na každém z nich byl pohyblivý obraz, vztyčený váleček zpola naplněný nějakou slabě svítící stříbrnou tekutinou, nebo jediný malý předmět: ožehlý stříbrný náhrdelník, zmáčkнутý klobouk, netknutý zlatý zásnubní prsten. Mnoho podstavců mělo všechny tři věci, pohyblivý obraz či fotku i stříbrnou tekutinu i předmět. Zdálo se, že tam je i hodně čarodějných hůlek, a mnoho z nich bylo prasklých nebo spálených, nebo vypadaly, jako by se jejich dřevo rozpustilo.

Harrymu trvalo dlouho, než si uvědomil, na co to hledí, a pak mu náhle zaskočilo. Bylo to jako kdyby jeho vnitřní hněv byl zasažen prudkou ránou z kladiva, možná tou nejprudší ránou za celý jeho život.

„Tohle nejsou všichni, kdo v mých válkách padli,“ řekl Albus Brumbál. K Harrymu byl otočený zády, byly vidět jen jeho šedé vlasy a nažloutlý hábit. „Zdaleka ne všichni. Jen moji nejbližší přátelé a ti, kdo zemřeli následkem mých nejhorších rozhodnutí, těch tu také pár je. Tohle je místo pro

ty, kterých nejvíce lituji.“

Harry nedokázal spočítat, kolik podstavců v místnosti je. Mohlo jich být kolem stovky. Ta místnost z černého kovu nebyla malá a jasně v ní bylo ještě volné místo pro další podstavce.

Albus Brumbál se otočil a pohlédl na Harryho, jeho hluboké modré oči jako by byly vytesány do jeho výrazu, ale jeho hlas byl klidný, když promluvil. „Zdá se, že o fénixově ceně nic nevíš,“ řekl Albus Brumbál tiše. „Zdá se mi, že nejsi zlý člověk, jen mimořádně neznalý a sebevědomý, co se tvé neznalosti týká; přesně jako jsem byl kdysi já. Ale já jsem tehdy Fawkese neslyšel tak jasně, jak se zdá, že jsi ho slyšel ty. Pokud je tu něco, čemu nerozumím, o tom, být připravený bojovat, pak mi tu moudrost předej.“ V kouzelníkově hlase nebyl žádný vztek; to, co vám vyrazilo dech jako pád z koštěte, byly všechny ty ožehlé a roztříštěné hůlky, mrtvé a mírně lesklé pod stříbrným světlem. „Nebo se otoč a odejdi odsud, ale v tom případě si nepřeji slyšet o tom dalšího slova.“

Harry nevěděl, co by mohl říct. V jeho vlastním životě nebylo nic podobného, všechna slova ho opustila. Mohl by přijít na něco, co říct, kdyby pátral dál, ale v tu chvíli nevěřil, že by ta slova mohla mít nějaký smysl. Neměl byste být schopný vyhrát jakýkoli možný argument jen kvůli tomu, že kvůli vašim rozhodnutím zemřeli lidé, ale i když to Harry věděl, připadalo mu, že mu nezbyvá nic, co by tu mohl říct. Nic, co by měl právo říct.

A Harry se málem otočil a z toho místa odešel, kdyby nebylo toho pochopení, které v tu chvíli získal: že část Albuse Brumbála vždy stojí na tomto místě, vždy, bez ohledu na to, kde je. A že když jste stáli v takovém místě,

mohli jste udělat cokoli, prohrát cokoli, jen pokud by to znamenalo, že už nebudete muset bojovat znovu.

Jeden z těch podstavců zaujal Harryho zrak; fotografie se nehýbala, žádný úsměv, žádné mávání, šlo o fotografii ženy, která se vážně koukala do foťáku, hnědé vlasy upravené do vln v tradičním mudlovském stylu, který Harry zatím na žádné čarodějce neviděl. Vedle její fotografie byl váleček se stříbřitou tekutinou, ale žádný předmět; žádný roztavený prsten nebo zlomená hůlka.

Harry pomalu šel, dokud se neocitl před tím podstavcem. „Kdo to byl?“ zeptal se Harry a jeho vlastní hlas mu zněl divně.

„Jmenovala se Tricia Glasswellová,“ řekl Brumbál. „Byla to matka mudlorozené čarodějky, kterou Smrtijedi zabili. Pracovala jako detektiv v mudlovské státní správě a následně donášela informace od mudlovských autorit Fénixovu řádu, dokud – nebyla zrazena – a neskončila ve Voldemortových spárech.“ Kouzelníkův hlas se zadrhl. „Neskončila dobře, Harry.“

„Zachránila životy?“ řekl Harry.

„Ano,“ řekl kouzelník tiše. „Zachránila.“

Harry zvedl pohled od podstavce k Brumbálovi. „Byl by svět lepší, kdyby nebojovala?“

„Ne, to by nebyl,“ řekl starý kouzelník. Jeho hlas byl unavený a zarmoucený. Vypadal teď ohnutější, jako by se skládal sám do sebe. „Vidím, že tomu stále nerozumíš. Myslím si, že to nepochopíš až do dne, kdy – ach, Harry. Před tak dávným časem, když jsem nebyl o moc starší než

jsi ty teď, jsem poznal pravou tvář násilí a její cenu. Naplnit vzduch smrtícími kletbami – z jakéhokoliv důvod – z *jakéhokoliv* důvodu, Harry – je špatná věc, zkažená ve své podstatě, tak hrozná, jako ty nejtemnější rituály. Násilí, jak jednou začne, se stává smrtipláštěm, který napadne všechny životy kolem sebe. Rád... rád bych tě ušetřil způsobu, jakým jsem se to naučil já, Harry.“

Harry sklonil pohled od těch modrých očí, soustředil zrak na černý kov na podlaze. Ředitel se mu snažil říct něco důležitého, to bylo jasné; a nešlo o něco, co by Harry měl za hloupé.

„Byl tu jednou jeden mudla jménem Mahátma Gándhí,“ řekl Harry podlaze. „Myslel si, že by vláda mudlovské Británie neměla vládnout jeho zemi. A odmítl bojovat. Přemluvil celou svou zemi, aby nebojovala. Místo toho řekl svým lidem, aby šli k britským vojákům a bez odporu se nechali srazit k zemi, a až Británie takové věci nedokáže dál dělat, jejich země bude svobodná. Když jsem o tom četl, myslel jsem si, že to byla velmi krásná věc, něco mnohem vyššího, než všechny války s puškami nebo meči, co se kdy bojovaly. Že něco takového opravdu udělali a ono to *vážně zabralo*.“ Harry se nadechl. „Ale pak jsem zjistil, že Gándhí během druhé světové války řekl svým lidem, aby zaujali ten stejný, nenásilný odpor, pokud by je nacisti obsadili. Ale nacisti by je prostě postříleli. A možná, že Winston Churchill si vždycky myslel, že by tu měla být nějaká lepší cesta, nějaký chytřejší způsob, kdy nikdo nepříjde k úhoně; ale na nic takového nepřišel, a tak musel bojovat.“ Harry pohlédl na ředitele, který na něj hleděl. „Winston Churchill byl tím, kdo se pokusil britskou vládu přesvědčit, aby nedávala Československo Hitlerovi výměnou za mírovou dohodu, říkal, že by měli hned začít bojovat –“

„To jméno znám, Harry,“ řekl Brumbál. Jeho rty s sebou párkrát zacukaly směrem vzhůru. „I když upřímně musím říct, že drahého Winstona nikdy netrápilo svědomí, ani po několika skleničkách ohnivého whisky.“

„Pointa je v tom,“ řekl Harry, který si v krátké pauze uvědomil, s kým přesně tady mluví, a přemohl tu náhle se vracející myšlenku, že je jenom ignorantské dítě, poblázněné troufalostí, které nemá žádné právo být v téhle místnosti, ani právo Albuse Brumbála v čemkoli zpochybňovat, „no, v tom, že říkat, že násilí je zlé, není odpověď. Neříká to, kdy bojovat a kdy nebojovat. Je to těžká otázka a Gándhí odmítl se s tím vyrovnat, proto jsem k němu ztratil část svého respektu.“

„A tvá vlastní odpověď, Harry?“ zeptal se Brumbál tiše.

„První odpovědí by bylo, nikdy nepoužívat násilí, s výjimkou zastavení násilí,“ řekl Harry. „Neměl byste riskovat žádný život, ne, pokud by to nemohlo zachránit ještě více životů. Zní to dobře, když se to takhle řekne. Jediným problémem je, že když policista uvidí zloděje, jak vykrádá dům, měl by se pokusit zastavit toho zloděje, i když by se zloděj mohl bránit a někdo by mohl přijít k újmě nebo i zemřít. Dokonce i kdyby se zloděj jen snažil ukrást klenoty, a to je jenom věc. Protože pokud to nikdo zlodějům ani *neznepřijemní*, bude tu zlodějů víc a víc. A i pokud by každý z nich pokaždé kradl jen věci, pak – samotná společnost –“ Harry se zarazil. V téhle místnosti jeho myšlenky nebyly tak uspořádané, jak obvykle předstíral. Měl by být schopný poskytnout nějaké perfektně logické vysvětlení v rámci teorie her, měl by být alespoň schopný to v tom směru pochopit, ale unikalo mu to. Jestřábi a holubice – „Nechápete, že pokud jsou zlí lidé ochotní riskovat násilí, aby dostali, co chtějí, a dobří lidé vždycky odvrací pohled, protože násilí je příliš děsivé než

aby ho riskovali, to – to není dobrá společnost, pane řediteli! Neuvědomujete si, co všechno tohle šikanování dělá Bradavicím, nejhůř ze všeho Zmijozelu?“

„Válka je příliš děsivá, aby se riskovala,“ řekl starý kouzelník. „A přesto nastane. Voldemort se vrací. Černé figurky se shromažďují. Severus je jednou z těch nejdůležitějších figurek, které naše strana v téhle válce má. Ale náš zlý mistr lektvarů musí, jak se říká, hrát svou roli. Pokud Severus tu roli může dodržet tím, že zraní dětské pocity, pouze jejich pocity, Harry,“ hlas starého kouzelníka byl velmi tichý, „musel bys být nejvíc nezkušený ve válečných způsobech, aby sis myslel, že to je špatná dohoda. Těžká rozhodnutí taková *nejsou*, Harry. Ty vypadají – vypadají takhle.“ Starý kouzelník neudělal to gesto. Jen stál na místě mezi podstavci.

„Neměl byste být ředitelem,“ pronesl Harry přes hořící hrdlo. „Je mi to líto, hrozně líto, ale neměl byste zkoušet být zároveň ředitelem a zároveň vést válku. Bradavice by neměly být částí toho všeho.“

„Ty děti přežijí,“ řekl ředitel se starýma, unavenýma očima. „Voldemorta by nepřežily. Přemýšlel jsi někdy nad tím, proč děti v Bradavicích skoro nemluví o svých rodičích, Harry? Protože je tu vždycky na doslech někdo, kdo přišel o svou matku nebo otce nebo o oba. To po sobě Voldemort zanechal, když tu byl naposledy. Nic nestojí za to, aby válka znovu začala být o jediný den dříve než musí, nebo aby trvala o jediný den déle než musí.“ Tentokrát starý kouzelník udělal gesto, jako by chtěl označit všechny zlomené hůlky. „Nebojovali jsme proto, že by nám to přišlo jako správná věc! Bojovali jsme, protože jsme museli, protože jsme neměli žádnou jinou možnost. To je naše odpověď.“

„Proto jste čekal tak dlouho, než jste se pustil do boje s Grindelwaldem?“

Harry tu otázku pronesl, aniž by se zamyslel -

Zatímco si ho ty modré oči prohlížely, čas se zpomalil.

„S kým jsi mluvil, Harry?“ zeptal se starý kouzelník. „Ne, neodpovídej. Je mi to jasné.“ Brumbál si povzdechl. „Mnoho lidí mi tuhle otázku položilo a já je vždy odmítl. Ale časem se musíš dozvědět, jak tomu skutečně bylo. Budeš přísahat, že o tom nikdy nepromluvíš, dokud ti nedám souhlas?“

Harry by rád dostal svolení říct to Dracovi, ale - „Přísahám,“ řekl Harry.

„Grindelwald vlastnil prastaré, hrůzné zařízení,“ řekl Brumbál. „Když ho měl, nemohl jsem se probít jeho obranou. V duelu jsem ho nemohl porazit, jen s ním zápasit několik dlouhých hodin, dokud se nezhroutil vyčerpáním - já sám bych z toho zemřel později, kdyby nebylo Fawkese. Ale dokud jeho mudlovští spojenci dělali oběti, aby ho udrželi, Grindelwald nemohl padnout. Byl během té doby opravdu nepřemožitelný. Pokud jde o to zařízení, které Grindelwald vlastnil, nikdo o něm nesmí vědět, nikdo nesmí mít ani podezření, nesmí tu být jediný náznak. A proto o tom nesmíš mluvit a já nesmím říci nic víc. To je všechno, Harry. Není v tom nic morálního ani moudrého. Jen samotný fakt.“

Harry pomalu přikývl. To nebylo naprosto nepravděpodobné, dle magických standardů...

„A potom,“ pokračoval Brumbálův hlas ještě tišeji, skoro jako kdyby mluvil sám pro sebe, „vzhledem k tomu, že jsem to byl já, kdo ho porazil, poslouchali mě, když jsem řekl, že

by neměl zemřít, i když jich tisíce volaly po jeho krvi. Byl uvězněn v Nurmengardu, ve vězení, které sám postavil a kde sídlí až do dnešního dne. Šel jsem do toho duelu bez úmyslu ho zabít, Harry. Protože, chápej, už jsem se Grindelwalda pokusil zabít jednou předtím, dlouhý čas předtím, a to... bylo... se ukázalo jako... omyl, Harry.“ Starý kouzelník teď hleděl na svou dlouhou, temně šedou hůlku, kterou svíral v obou rukách, jako kdyby šlo o křišťálovou kouli z mudlovské fantazie, věštící zrcadlo, které ukáže všechny odpovědi. „A já jsem si tehdy myslel, že... že bych nikdy neměl zabíjet. Ale pak se objevil Voldemort.“

Starý kouzelník znovu pohlédl na Harryho a řekl chraptivým hlasem. „On není jako Grindelwald, Harry. Nezbyvá v něm nic lidského. Jeho musíš zničit. Nesmíš zaváhat, až ten čas přijde. Jemu jedinému, ze všech bytostí na tomto světě, nesmíš dát žádnou milost, a až budeš hotov, musíš to zapomenout, zapomenout, že jsi kdy takovou věc udělal, a vrátit se k životu. Šetři si svůj hněv na to, pouze na to.“

V místnosti nastalo ticho.

Ticho trvalo mnoho dlouhých vteřin, než bylo konečně přerušeno jedinou otázkou.

„Jsou v Nurmengardu nějací mozkomoři?“

„Cože?“ řekl starý kouzelník. „Ne! Ani jemu bych něco takového neudělal –“

Starý kouzelník vytřeštil oči na toho mladíka, který se narovnal a jeho výraz se změnil.

„Jinými slovy,“ řekl ten kluk, jako kdyby mluvil sám pro sebe a v místnosti nikdo nebyl, „už se ví, jak mocné temné kouzelníky udržet ve vězení bez použití mozkomorů. Lidé vědí, že to vědí.“

„Harry...?“

„Ne,“ řekl chlapec. Vzhledl a jeho oči zářily jako zelený oheň. „Nepřijímám vaši odpověď, pane řediteli. Fawkes mi svěřil misi, a já teď vím, proč Fawkes tuhle misi dal mně a ne vám. Vy jste ochotný přijmout rovnováhu sil, která skončí vítězstvím těch zlých. Já ne.“

„To také není odpověď,“ řekl starý kouzelník. Jeho tvář neukazovala nic z té bolesti, v jejímž skrývání měl dlouhou praxi. „Odmítnout to přijmout nic nezmění. Teď váhám, jestli nejsi jednoduše příliš mladý na to, abys tomu porozuměl, Harry, navzdory tvému vzezření; jen v dětských fantaziích mohou být všechny bitvy vyhrány a jediné zlo neponecháno.“

„A proto já dokážu zničit mozkomory a vy ne,“ řekl chlapec. „Protože já věřím, že temnota může být zničena.“

Kouzelníkův dech se zastavil v hrdle.

„Fénixova cena není nevyhnutelná,“ řekl kluk. „Není to součástí nějaké hluboké rovnováhy skryté ve vesmíru. Je to jen část problému, u které jste ještě nepřišel na to, jak ji obejít.“

Kouzelníkovy rty se otevřely a žádná slova z nich nevyšla.

Stříbrné světlo dopadalo na roztříštěné hůlky.

„Fawkes mi dal misi,“ zopakoval chlapec, „a já v té misi budu pokračovat, i kdybych měl zničit celé ministerstvo, abych toho dosáhl. To je ta část odpovědi, která vám uniká. Nezastavíte se a neřeknete si, *no, co se dá dělat, hádám, že nepřijdu na žádný způsob, jak bych v Bradavicích zastavil šikanu*, a necháte to být. Můžete jen pátrat dál, dokud nepřijdete na to, jak to udělat. Pokud to bude zahrnovat rozbití celé konspirace Luciuse Malfoye, *fajn*.“

„A ten pravý boj proti Voldemortovi?“ zeptal se kouzelník nejistým hlasem. „Co uděláš, abys vyhrál proti *němu*? Rozdrtíš celý svět? I kdybys jednoho dne získal takovou sílu, pořád to neznamená, že za to nebudeš platit! To, že se tak chováš *ted'*, je známkou šílenství!“

„Zeptal jsem se profesora Quirrella, proč se smál,“ řekl chlapec vyrovnaně, „když dal Hermioně těch sto bodů. A profesor Quirell řekl, to nejsou jeho přesná slova, ale tak nějak řekl, že ho strašně pobavilo, že ten skvělý a dobrý Albus Brumbál si tam jen tak sedí a nic nedělá, zatímco to ubohé, nevinné děvče prosilo o pomoc, zatímco *on* byl tím, kdo jí pomohl. A pak řekl, že když se ti dobří a morální lidé sami svážou, obvykle pak už nedělají nic; nebo, pokud jednají, stěží je můžete rozeznat od lidí, kteří jsou označováni za špatné. Zatímco *on* mohl pomoci nevinným dívkám, kdykoli k tomu měl chuť, protože *on* není nikým dobrým. A že bych si na to měl vzpomenout pokaždé, když si myslím, že vyrůstám k dobru.“

Starý kouzelník nijak neprojevil sílu toho nárazu. Jen lehce rozšířené oči by ho mohly prozradit, kdybyste jej pozorovali velmi pozorně.

„Nebojte se, pane řediteli,“ řekl ten kluk. „Nepřeskočilo mi. Víím, že se mám naučit, co znamená dobro od Hermiony a

Fawkese, ne od profesora Quirrella a od vás. Což mě přivádí k důvodu, proč jsem přišel. Hermionin čas je příliš cenný, než aby byl promarněn v trestech. Profesor Snape to odvolá, bude tvrdit, že jsem ho vydíral.“

Po zaváhání starý kouzelník přikývl, stříbrný plnovous se pod ním lehce zavlnil. „To by *pro ni* nebylo nejlepší, Harry,“ řekl. „Ale trest se může konat pod profesorem Binnsem a ty s ní v té učebně můžeš volně studovat.“

„Dobře,“ řekl kluk. „Myslím, že to je všechno, o čem jsme potřebovali mluvit. Můžete očekávat, že až budete příště pracovat na straně těch špatných, nebo je budete nechávat vyhrávat, udělám cokoli, co mi Fawkes řekne, abych udělal, bez ohledu na to, jaké problémy z toho budou. Doufám, že tohle je jasné.“

Bez dalšího slova se kluk otočil a vyšel z místnosti otevřenými dveřmi z černého kovu, o chvíli později následovalo slovo „*Lumos!*“ a světlo z jeho hůlky.

Starý kouzelník stál tiše na místě mezi ruinami životů, které jeho vlastní život zanechal. Jeho vrásčitá ruka se roztřeseně zvedla, aby se dotkla půlměsíčkových brýlí –

Klučičí hlava znovu nakoukla dovnitř. „Mohl byste zapnout to schodiště, pane řediteli? Raději bych neměl znovu tolik práce, abych mohl odejít stejně jako jsem přišel.“

„Jdi, Harry Pottere,“ řekl starý kouzelník. „Schodiště tě přijme.“

(O nějaký čas později, dřívější Harryho verze, která neviditelná čekala vedle chrličů od devíti večer, následovala dovnitř zástupkyni ředitele hned jak se pro ni dveře

otevřely, tiše za ní čekal na otáčejícím se schodišti, dokud nebyli až nahoře, a pak, stále pod svým pláštěm, třikrát otočil svým obračecem času.)

Později: Profesor Quirrell a -

Učitel obrany čekal na stinné mýtině a zády se jen tak opíral o hrubou, šedou kůru vzrostlého buku, který byl v pozdních březnových dnech stále bez listí, takže se zdálo, že jeho kmen a koruna jsou bledou rukou, která se zvedá ze země a exploduje do ruky s tisícem prstů. Kolem učitele obrany a nad ním byly tak husté větve, že i přesto, že jaro sotva začínalo a jen pár stromů už začínalo klíčit, jste nebe z téhle pozice mohli spatřit jen stěží. Nitě té dřevěné sítě se střetávaly a množily tolikrát, že pokud byste nad nimi létali na koštěti a hledali někoho pod sebou, zjistili byste, že je mnohem jednodušší následovat vaše uši než oči. Také by zrovna nepomohlo, že v Zapovězeném lese už se začínalo stmívat a nezpozorovatelné slunce už téměř zapadlo, takže zbývalo jen pár pramenů slábnoucího světla, které ozařovaly špičky nejvyšších stromů.

Ozval se ten nejslabší zvuk kroků, téměř neslyšitelný i na lesní půdě; chůze muže, který je zvyklý na to, že není spatřen. Žádný klacek se nezlomil, žádné listí nezašustilo-

„Dobré odpoledne,“ řekl profesor Quirrell. Učitel obrany se neobtěžoval pohnout ani očima, ani rukama, které nehybně odpočívaly u jeho boku.

Postava v černém plášti se zamžikáním vplula do existence, otočila hlavu doleva a doprava. V pravé ruce, kterou držel nízko, byla hůlka ze dřeva tak šedého, že připomínalo

stříbro.

„Nevím, proč jste se chtěl setkat zrovna tady,“ řekl Severus Snape chladným hlasem.

„Hm,“ řekl profesor Quirrell nezaujatým tónem, jako kdyby na téhle věci vůbec nezáleželo, „myslel jsem si, že budete chtít soukromí. Bradavické stěny mají uši, a vy byste nechtěl, aby ředitel zjistil, jakou jste měl roli ve včerejší scéně, není tomu tak?“

Březnový chlad se prohloubil, teplota spadla ještě níž.

„Nevím, o čem to mluvíte,“ řekl mistr lektvarů ledově.

„Víte velmi dobře o čem tu mluvíme,“ řekl profesor Quirrell pobaveně. „Opravdu, pane profesore, neměl byste se plést do záležitostí idiotů, pokud nejste schopný se ihned bránit před jejich násilím.“ (Ruce učitele obrany stále uvolněně ležely po jeho boku.) „A přesto se zdá, že si žádný z těch idiotů nepamatuje, že by viděl, jak padáte; ani ty dívky si vaši přítomnost nevybavují. Což nám tu otevírá fascinující otázku: proč jste šel do takového extrému, troufám si říct, *zoufalého* extrému, abyste seslal *padesát dva* paměťových zaklínadel.“ Profesor Quirrell naklonil hlavu. „Bál byste se tolik názorů obyčejných studentů? To si nemyslím. Bál byste se, že by se tahle záležitost donesla k vašemu dobrému příteli, lordu Malfoyovi? Ale ti hlupáci hned na tom místě přišli s uspokojivým vysvětlením vaší přítomnosti. Ne, existuje jen jedna osoba, která má nad vámi tolik moci, a která by byla nejvíc znepokojená, že provádíte plán, o kterém on nic neví – váš pravý skrytý pán, Albus Brumbál.“

„Cože?“ zasyčel mistr lektvarů, hněv jasně viditelný na jeho tváři.

„Ale teď se zdá, že jednáte sám; a tak mě velmi zajímá, co tak můžete řešit a proč.“ Učitel obrany hleděl na černě oblečenou siluetu mistra lektvarů s takovým zájmem, jaký by člověk věnoval mimořádně zajímavému broukovi – ano, ale vždyť jde jen o brouka.

„Nejsem Brumbálovým sluhou,“ řekl mistr lektvarů chladně.

„Opravdu? Jak fascinující.“ Učitel obrany se lehce usmál.
„Povězte mi o tom více.“

Následovalo dlouhé ticho. Z nějakého stromu zahoukala sova, v tom tichu šlo o hlasitý zvuk, ale ani jeden z mužů se nehnul.

„Nechcete mě za nepřítele, Quirrelli,“ řekl Severus Snape velmi tichým hlasem.

„Vážně?“ řekl profesor Quirrell. „Jak to víte?“

„Na druhou stranu,“ pokračoval mistr lektvarů stále tichým hlasem, „moji přátelé mají celou řadu výhod.“

Muž opřený o šedou kůru stromu zvedl obočí. „Například?“

„Je tu hodně věcí, které o této škole vím,“ řekl mistr lektvarů. „Věci, které si možná myslíte, že nevím.“

Následovalo vyčkávací ticho.

„Jak neuvěřitelně fascinující,“ řekl profesor Quirrell. Se znuřeným výrazem si prohlížel nehty. „Pokračujte.“

„Vím, že jste se... *zajímal* o... chodbu ve třetím patře –“

„O tom nevíte vůbec nic.“ Mužova záda se opřela o dřevo a

narovнала. „Nepokoušejte se mě oblafnout, Severusi; rozčiluje mě to, a vy nejste v pozici, kdy byste mě mohl rozčilovat. Jakémukoliv schopnému kouzelníkovi by stačil jeden pohled, aby poznal, že ředitel tu chodbu protkal směšným množstvím ochran a sítí, spouštěči a stopami. A co víc: jsou tam položena kouzla prastaré síly, magická zařízení, o kterých jsem neslyšel ani zkazky, techniky, které musely být převzaty ze shromážděných zpráv o samotném Flamelovi. Ten-jenž-nesmí-být-jmenován by měl problém tím projít, aniž by vzbudil pozornost.“ Profesor Quirrell si zamyšleně poklepal prstem o bradu. „A pokud jde o samotný zámek, jde o *Colloportus* seslaný na obyčejné dveře, a to tak slabě, že by to neudrželo venku ani slečnu Grangerovou prvního dne, kdy do Bradavic dorazila. Za celý svůj život jsem nenarazil na takto očividnou past.“ Teď se profesorovi zúžily oči. „Neznám nikoho žijícího, proti komu by takhle komplikovaná detekční zařízení byla užitečná. Pokud tu je nějaký kouzelník, který ovládá prastarou nauku, někdo, o kom nic nevím a proti němuž je ta past nastražena – *tuhle* informaci můžete směnít za tolik ticha, kolik se vám zlíbí, drahý pane profesore, a stále vám zůstane slušná míra mé přízně.“

Mohli byste přísahat, že profesor Quirrell Severuse Snapea sledoval s jasným zájmem. Na jeho rtech se neobjevila ani ta nejmenší stopa po úsměvu.

Na mýtině následovalo další dlouhé ticho.

„Nevím, *koho* se to Brumbál bojí,“ řekl Snape. „Ale vím, že past byla nastavena, stejně jako něco z toho, jak doopravdy funguje –“

„Pokud jde o to,“ řekl profesor Quirrell, znovu tím znuděným tónem, „ukradl jsem to před několika měsíci a na místě

nechal padělek. Ale děkuji vám za dotaz.“

„Lžete,“ řekl Severus Snape po chvíli.

„Ano, lžu.“ Profesor Quirrell se znovu opřel o šedou kůru stromu, oči mu zalétly k té husté síti větví; nastupující noc byla skrze ten komplikovaný shluk stěží viditelná. „Jen jsem chtěl vědět, jestli mě u toho nachytáte, když už předstíráte, že toho víte tak málo.“ Učitel obrany se sám pro sebe usmál.

Mistr lektvarů vypadal, jako by se měl udusit vlastním hněvem. „Co tu chcete?“

„Vlastně nejspíš nic,“ řekl učitel obrany s pohledem dál upřený do lesního stropu. „Jen jsem byl zvědavý. Hádám, že budu prostě jen čekat a sledovat, kam se ten váš plán bude ubírat, a řediteli zatím nic neřeknu – samozřejmě jen pokud mi čas od času poskytnete nějakou požadovanou laskavost.“ Na tváři se mu objevil suchý úsměv. „Zatím jste propuštěn, Severusi. I když by mi nevadilo si někdy v brzké době upřímně popovídat o tom, kde přesně vaše loajalita spočívá. A tím myslím *upřímně*, bez těch falešných masek, které jste předvedl dnes. Mohl byste zjistit, že máte víc spojenců, než jste si myslel. Dopřejte si čas a promyslete si to, přáteli.“

Později: Draco Malfoy a-

Duhová polokoule, kupole z čisté síly se špetkou vlastní barvy, rozesílala narážející světlo v roztržštěných odrazech barev mnoha odstínů, jak rozbíjela záři skvostných lustrů zmijozelské společenské místnosti.

Schovaná někde pod tou duhovou polokoulí byla zděšená tvář mladé čarodějky, která se nikdy nesetkala se šikanou, která se nepřipojila k žádné z armád profesora Quirrella, která z obrany dostávala přinejlepším ‚dostatečnou‘, a která by nedokázala seslat prismatickou bariéru ani aby si zachránila vlastní život.

„No tak, přestaňte,“ řekl Draco Malfoy, který naladil svůj hlas do znuďeného tónu, i když se pod svým hábitem potil, zatímco hůlku pořád držel namířenou na bariéru, která chránila Millicent Bulstrodovou.

Nedokázal si vzpomenout, jak k tomu rozhodnutí došel, jen to, že dva starší kluci se chystali Millicent proklít a společenská místnost tiše přihlížela, a pak Dracova ruka prostě vytáhla hůlku, seslala bariéru a napumpovala mu srdce adrenalinem, zatímco se jeho ubohý, opuštěný mozek rychle rozhlížel po vysvětlení –

Ti dva starší kluci se narovnali z místa, kde se tyčili nad Millicent, otočili se k Dracovi a podívali se na něj se směsí šoku a vzteku. Gregory a Vincent vedle něj už vytáhli své vlastní hůlky, ale ještě jimi nemířili. Přeci jen, ani všichni tři dohromady by vyhrát nemohli.

Ale ti starší kluci by je neprokleli. Nikdo by nebyl tak hloupý, aby proklel budoucího lorda Malfoye.

Nebyl to strach z prokletí, kvůli čemu Dracovi pod hábitem vyrazil pot, zatímco zoufale doufal, že na jeho čele ty kapičky nebudou vidět.

Draco se potil, protože začal cítit tu pomalu se objevující a nechutnou jistotu, že i když mu to teď projde, pokud touhle cestou půjde dál, nastane čas, kdy se to všechno zhroutí, a

pak už možná dalším lordem Malfoyem nebude.

„Pane Malfoyi,“ řekl ten z kluků, co vypadal starší. „Proč ji bráníte?“

„Takže vy jste odhalili tu mysl za celou touhle konspirací,“ řekl Draco se svým úšklebkem číslo dva, „a tou je, aby v tom bylo jasno, prvňáčka jménem Millicent Bulstrodová. Ona je jen *prostředníkem*, hlupáku!“

„No a?“ chtěl vědět starší kluk. „Stejně jim pomohla!“

Draco zvedl hůlku a prismatická sféra se zablikáním zmizela. Stále stejně znuděným hlasem řekl, „*Věděla jste*, co to děláte, slečno Bulstrodová?“

„N- ne,“ zakoktala Millicent z místa, kde stále seděla u svého stolu.

„Věděla jste, kam jdou ty zmijozelské zprávy, které jste předávala dál?“

„Ne!“ řekla Millicent.

„Děkuji,“ řekl Draco. „Mohli byste ji nechat na pokoji, je tu jenom pěšák. Slečno Bulstrodová, tu laskavost, kterou jste pro mě udělala v únoru, můžete považovat za splacenou.“ Draco se otočil zpátky ke svému úkolu z lektvarů a modlil se k Merlinovi, aby Millicent neřekla něco tak hloupého jako ‚Jakou laskavost?‘

„Proč potom,“ řekl jasný hlas z druhé strany místnosti, „ty čarodějky chodily tam, kam jim zpráva od Millicent řekla, aby šly?“

Ještě víc propocený Draco znovu zvedl hlavu, aby se podíval

na místo, ze kterého Randolph Lee promluvil. „Co přesně v té falešné zprávě stálo?“ řekl Draco. „Bylo tam ‚Přikazují vám, abyste pokračovaly dál, ve jménu temné paní Bulstrodrové‘ nebo ‚Prosím, setkáme se zde, vaše Millicent?‘“

Randolph Lee otevřel ústa, na chvíli zaváhal –

„To jsem si myslel,“ řekl Draco. „To nebyl moc dobrý test, pane Lee, to- to by –“ Zběsilý, nervy drásající okamžik, během kterého se pokoušel vymyslet, jak to říct, aniž by použil slova od Harryho, jako třeba *falešně pozitivní*. „To by čarodějky přimělo tam opravdu jít, jestli se nějaká z nich jenom *kamarádí* s Millicent.“

Jako by celá ta věc byla vyřešená, Draco znovu sklonil pohled ke svému úkolu z lektvarů a nevšímal si (až na ten pocit hrozivého očekávání v žaludku) šepotu všude kolem sebe.

Jen koutkem jednoho oka zachytil, jak na něj Gregory zírá.

Dracovy oči spočinuly na domácím úkolu z astronomie, ale nedokázal přimět svou mysl, aby se soustředila. Pokud byste se snažili nemyslet na to, co Harry Potter řekl, tou zhruba nejhorší věcí, jaká se dala udělat, by bylo dívat se do učebnice na obrázky noční oblohy, a snažit se rozpomenout, co přesně jste *neměli* vědět o tom, jak se planety pohybují. Astronomie, vznešené a prestižní umění, známka učenosti a vědomostí; to jen mudlové ovládali ty tajemné moderní artefakty, které jim dovolily udělat to milionkrát lépe za použití metod, které se mu Harry pokusil vysvětlit, a které Draco stále ani nezačínal chápat, až na to, že očividně

nepotřebujete magii, abyste přiměli věci dělat výpočty.

Draco pohlédl na obrázky souhvězdí a napadlo ho, jestli to takhle je i v jiných kolejích, jestli i lidé v Havraspáru pořád ohrožují jeden druhého.

Harry Potter mu jednou řekl, že vojáci na bitevním poli ve skutečnosti nebojují za svou zemi. Patriotismus může být tím, co je na bojiště původně dostalo, ale jakmile se tam ocitli, bojovali, aby ochránili *jeden druhého*, kamarády, se kterými trénovali, a které teď měli přímo před sebou. A Harry poznamenal – a Draco věděl, že to je pravda – že nemůžete používat loajalitu k vůdci, abyste seslali patrona, nebyl to *odpovídající* druh hřejivé a šťastné myšlenky. Ale myslet na ochranu někoho, kdo je vedle vás –

To, řekl Harry Potter zamyšleně, je pravděpodobně ten důvod, proč se Smrtijedi rozpadli ve chvíli, kdy Pán zla zmizel. Nebyli *jeden ke druhému* vázáni ničím pozitivním. Mohli jste naverbovat skupinu, která se skládala z Bellatrix Blackové a Amycuse Carrowa, hned vedle lorda Malfoye a pana MacNaira, a udržovat je pod kontrolou mučícím zaklínadlem. Ale v tom okamžiku, kdy Pán zla zmizel, už žádnou armádu nemáte, jen okruh lidí, kteří se znají. Proto jeho otec selhal. Nebyla to ani doopravdy jeho chyba. Nebylo tu nic, co by otec *mohl* udělat, když zdědil Smrtijedy, kteří jeden k druhému necítili žádné *přátelství*.

A i když šlo o zmijozelskou kolej, kterou měl bránit – zmijozelskou kolej, kterou s Harrym přísahali, že budou bránit – Draco si nemohl pomoci, někdy ho napadalo, že je míň unavující trénovat se svou armádou, spolupracovat s dalšími kolejemi, které nebyly Zmijozel. Jakmile jste jednou spatřili ty problémy a pojmenovali je, nemohli jste je *přestat* vidět, jen to každým dnem bylo víc a víc *rozčilující*.

„Pane Malfoyi?“ ozval se hlas Gregoryho Goyla z místa, kde ležel na zemi vedle Dracova stolu v té malé ale soukromé ložnici. Gregory pracoval na svém úkolu z přeměňování, kde často potřeboval pomoc.

V tomhle bodu bylo jakékoli rozptýlení vítané. „Ano?“ řekl Draco.

„Ve skutečnosti jste proti Grangerový nic neplánoval,“ řekl Gregory. „Že jo?“

Dracovým žaludkem se rozšířil přesně ten pocit, který zazníval v Gregoryho hlase, znechucený a vystrašený.

„Ve skutečnosti jste Grangerový pomáhal, když jste ji zvedl z té podlahy,“ řekl Gregory. „A předtím jste zabránil tomu, aby spadla ze střechy. *Pomohl jste mudlovský šmejdce –*“

„Jo, přesně tak,“ řekl Draco sarkasticky, bez nejmenšího zaváhání nebo prodlení, a znovu se podíval na svůj úkol z astronomie, jako kdyby nebyl ani trošičku nervózní. Všechno se to dělo přesně tím způsobem, kterého se Draco obával, ale to alespoň znamenalo, že si tuhle konverzaci znovu a znovu procvičoval v mysli, vymýšlel ten nejlepší způsob, jak začít. „No tak, Gregory, zápasil jsi s generálkou Grangerovou, víš, jak silný její kouzla jsou. Jako kdyby něco od mudlů mohlo být silnější než ty, silnější než Theodore, silnější než všichni čistokrevní v celé škole kromě ní? To vážně *nevěříš* ničemu z toho, co otec tvrdí? Je *adoptovaná*. Její rodiče zahynuli ve válce a někdo jí strčil k mudlovskému páru, aby ji schovali. Generálka Grangerová v žádném případě není opravdová mudlovská šmejdka.“

Dracovou ložnicí pomalu pulzovalo ticho. Draco chtěl vědět, *potřeboval* vědět, jaký výraz je na Gregorově tváři. Ale

nemohl vzhlédnout od svého stolu, ještě ne, ne dokud Gregory nepromluví jako první.

A pak -

„Takže *tohle* vám Harry Potter řekl?“ řekl Gregory.

Jeho hlas zakolísal a zlomil se. Když Draco vzhlédl od svého psaní, spatřil slzy, které tekly z Gregoryho očí.

Tohle očividně nezafungovalo.

„Nevím, co mám dělat,“ zašeptal Gregory. „Nevím, co teď dělat, pane Malfoyi. Váš otec není - až to zjistí - nebude se mu to líbit, pane Malfoyi!“

Není tvůj úkol rozhodovat, co se otcí bude líbit, Goyle -

Draco ta slova slyšel v hlavě; znělo to jako otcův hlas, s tou samou přísností. Tohle byly věci, které ho otec naučil říkat, kdyby ho Vincent nebo Gregory někdy zpochybňovali; a pokud to nebude fungovat, měl by je proklít. *Nebyli* to jemu rovní kamarádi, řekl otec, a na to by nikdy neměl zapomenout. Draco tu vládl, oni byli jeho sluhy a pokud to tak Draco nedokázal udržet, pak nebyl hoden zdědit rod Malfoyů...

„To je v pořádku, Gregory,“ řekl Draco tak jemně, jak jen to dokázal. „Jediné, o co se musíš starat, je moje ochrana. Nikdo tě nebude vinit za to, že posloucháš moje rozkazy, ani můj otec, ani tvůj.“ Dal do svého hlasu veškerý cit, jako kdyby se snažil přivolat patrona. „A každopádně, příští válka nebude jako ta poslední. Rod Malfoyů tu byl dlouho předtím, než se objevil Pán zla, a ne každý lord z rodu Malfoyů dělá věci stejně. Otec to ví.“

„Opravdu?“ řekl Gregory třesoucím se hlasem. „Vážně to ví?“

Draco přikývl. „Profesor Quirrell to také ví,“ řekl Draco. „Přesně o tom ty armády jsou. Učitel obrany má pravdu, až přijde další válka, můj otec nebude schopen sjednotit celou zemi, vzpomenu si na tu *poslední* válku. Ale všichni, kdo bojovali v armádách profesora Quirrella, si budou pamatovat, kdo byli ti nejsilnější generálové, budou vědět, kdo je dost dobrý, aby je vedl. Prohlásí Harryho Pottera svým pánem, já budu jeho pravou rukou a rod Malfoyů bude na vrcholu, jako vždy. Lidé se mohou přiklonit i ke *mně*, kdyby tu Potter nebyl, pokud si budou myslet, že jsem důvěryhodný. To je mým cílem právě teď. Otec to pochopí.“

Gregory si utřel oči a sklonil pohled zpátky ke svému úkolu z přeměňování. „Dobře,“ řekl Gregory třesoucím se hlasem. „Když to říkáte, pane Malfoyi.“

Draco znovu přikývl. Ignoroval pocit prázdnoty, který cítil ze všech těch lží, které právě řekl svému kamarádovi, a znovu se vrátil ke hvězdám.

Později: Hermiona Grangerová a -

Být neviditelnou by mělo být zajímavější než tohle, bradavické chodby by měly být zdůrazněny zvláštními barvami nebo něco takového. Ale ve skutečnosti, pomyslela si Hermiona, být pod Harryho neviditelným pláštěm bylo zrovna takové jako *nebýt* pod neviditelným pláštěm, až na tu část s pláštěm. Když jste přes sebe natáhli závoj z té jemné černé látky - jako kápi a přes obličej - už jste nemohli spatřit, jak se natahuje před vámi, a ani potom

nijak nepřekážel vašemu dechu. A svět vypadal jako obvykle až na to, že když jste šli kolem jakéhokoli kovu, neviděli jste odraz sebe sama. Portréty se na vás nikdy nepodívaly, dál dělaly ty divné věci, které dělaly vždycky, když byly o samotě. Hermiona ještě nezkusila projít kolem zrcadla, nebyla si jistá, jestli by to *chtěla*. Přeci jen už jste to nebyli vy, kdo kolem prochází, žádné ruce, žádné nohy, jen měnící se úhel pohledu. Byl to znepokojující pocit – ani ne že jste *neviditelní*, ale že *neexistujete*.

Harry se jí vůbec na nic neptal, stačilo jí dostat ze sebe slovo ‚neviditelný‘ a Harry už vytahoval neviditelný plášť ze svého váčku. Ani neměla šanci mu povědět o svém mimořádně tajném setkání s Dafné a Millicent Bulstrodrovou, nebo že si myslela, že by to mělo pomoci ostatním holkám, a Harry už jí podával pravděpodobnou relikvii smrti. Pokud jste byli féroví, a ona se *snažila* být férová, museli jste přiznat, že Harry občas vážně byl dobrým, skvělým kamarádem.

Samotné tajné setkání naprosto selhalo.

Millicent tvrdila, že je věštkyně.

Hermiona Millicent a Dafné opatrně a zeširoka vysvětlila, že to nemůže být pravda.

S Harrym si to na začátku svého výzkumu věštění vyhledali; Harry trval na tom, že si o věštbách přečtou všechno, co najdou mimo Zakázané oddělení. Jak Harry poznamenal, ušetřilo by jim hodně práce, kdyby mohli najít nějakou jasnovidku, která by jim prozradila, co všechno se jim podaří odhalit během příštích třiceti pěti let. (Řečeno Harryho slovy, jakýkoli způsob, jak získat informace, vysílané ze vzdálené budoucnosti, byl potenciálně způsob, jak zajistit globální vítězství.)

Ale, jak Hermiona vysvětlila Millicent, jasnovidectví se nedalo ovládat, nebylo možné *zažádat* si o věštbu o něčem konkrétním. Místo toho (jak knihy tvrdily) tu byl jistý *tlak*, který se časem zvětšoval, pokud se schylovalo k uskutečnění nebo odvrácení nějaké mimořádné události. A jasnovidci, když zrovna byli kolem příhodného posluchače, byli něco jako slabé body pod tím tlakem. Takže věštby byly jenom o velkých, důležitých věcech, protože jen něco takového mohlo takový tlak vyvolat – a téměř nikdy stejnou věc neřeklo víc jasnovidců, protože po vyřčení ten tlak zmizel. A, jak dále Hermiona Millicent vysvětlila, samotní jasnovidci si svoje proroctví nepamatovali, protože nebylo určeno *pro ně*. A ta zpráva vyšla v podobě hádanky, takže jen někdo, kdo tu věštbu slyšel v jasnovidcově původním tónu, mohl odhalit její smysl. Neexistoval jediný možný způsob, jak by Millicent mohla prorokovat *kdykoli by chtěla*, o *šikaně ve škole*, a pak si to ještě *pamatovat*, a kdyby tomu tak bylo, znělo by to nějak jako ‚kostlivec má ten klíč‘ a ne ‚Susan Bonesová tam musí být‘.

V tu chvíli Millicent vypadala dost vyděšeně, takže Hermiona uvolnila pěsti, které měla zaryté do stehů, uklidnila se, a opatrně prohlásila, že je ráda, že jim Millicent pomohla, ale občas kvůli Millicentiným slovům vešly do pasti, takže by chtěla vědět, odkud ty zprávy *ve skutečnosti* byly.

A Millicent tiše řekla:

Ale, ale ona mi řekla, že je věštkyňě...

Hermiona Dafné řekla, aby netlačila dál, když jim Millicent odmítla dát svůj zdroj. Nešlo tu jen o to, že si Hermiona připadala přišerně, když na Millicentině tváři viděla ten vyděšený výraz. Bylo to tím, že Hermiona byla silně

přesvědčená, že kdyby toho člověka, který dával Millicent zprávy, našly, no, pak by jen *ony samy* začaly po ránu nalézat skryté zprávy pod svými polštáři.

Byl to zrovna takový zoufalý pocit, jako měla při té bitvě před Vánocemi, když se koukala do Zabiniho náčrtku se všemi těmi barevnými linkami, kolonkami a... a teprve teď si uvědomila, co znamenalo, že *Zabini* byl tím, kdo jí ten náčrtek ukazoval.

I Havraspárce se může stát, napadlo ji, že její život bude prostě příliš komplikovaný.

Hermiona začala stoupat v krátké spirále žlutého mramorového schodiště, které odbočovalo z hlavní trasy špatně udržovaného „tajného“ schodiště, které ve skutečnosti bylo jednou z nejrychlejších cest, jak se dostat ze zmijozelského sklepení do havraspárské věže, i když bylo otevřené jen pro čarodějky. (Proč by zrovna dívky potřebovaly rychlou cestu z Havraspáru do Zmijozelu a zpátky, byla pro Hermionu záhada.) A na vrcholu toho schodiště, teď když byla pryč od těch zmijozelských míst a zpátky v hlavních chodbách Bradavic, se Hermiona zastavila a sundala si Harryho neviditelný plášť.

Když její měšec ten plášť polkl, otočila se a vydala se dolů krátkou chodbou, automaticky se rozhlížela do všech směrů, aniž by na to doopravdy myslela, její stále pátrající oči nakoukly do temného výklenku -

(pocit dezorientace)

- a pak celé její tělo zasáhla vlna šoku a strachu jako omračující kletba, když zjistila, že bez jakékoli myšlenky nebo vědomého rozhodnutí jí hůlka skočila do ruky a už

ukazovala na...

...černý plášť tak široký a dmoucí se, že bylo nemožné určit, jestli osoba pod ním je muž nebo žena, na jehož vrcholu byl černý klobouk. Z toho se zdála proudit černá mlha, která zastiňovala tvář, nacházející se pod kloboukem.

„Znovu zdravím, Hermiono,“ zašeptal sykavý hlas zpod toho černého klobouku a té černé mlhy.

Hermionino srdce jí zběsile bušilo v hrudi, hábit jí teď připadal propocený, v ústech cítila pachut' strachu; nevěděla, jak je možné, že tak rychle cítí tolik adrenalinu, ale její ruka stiskla hůlku silněji. „Kdo jste?“ zeptala se.

Klobouk se mírně naklonil; ten šepotavý hlas, přicházející z černé mlhy, zněl suše jako prach. „Váš poslední spojenec,“ promluvil ten sykavý šepot. „Ten, kdo konečně odpovídá, když vám nikdo jiný neodpoví. Možná váš jediný *pravý* přítel v celých Bradavicích, Hermiono. Protože teď už jste viděla, jak ostatní zůstávají potichu, když potřebujete –“

„Jak se *jmenujete*?“

Černý plášť se pootočil sem a tam, nevypadalo to jako pokrčení ramen, ale přesně ten význam to mělo. „To je hádanka, mladá Havraspárko. Dokud to neuhodnete, můžete mi říkat, jak chcete.“

Cítila, jak je její dlaň už zpocená, a byla vděčná za ty spirálovité rýhy na hůlce, které jí pomohly dřevo držet pevně. „Dobrá, Mimořádně podezřelá osobo,“ řekla Hermiona, „co ode mě chcete?“

„To je špatná otázka,“ ozval se šepot zpoza černé mlhy.

„Raději byste se měla zeptat, co nabízím já vám.“

„Ne,“ řekla mladá dívka vyrovnaně. „Popravdě si nemyslím, že bych se na tohle *měla* ptát.“

Vysoko postavené uchechtnutí zpoza té černé mlhy. „Žádná síla,“ zašeptal hlas, „žádné bohatství, tyhle věci vás nezajímají, nemám pravdu, mladá Havraspárko? *Vědomosti*. Nad těmi vládnou. Chtěla byste vědět, co škola skrývá, znát všechny ty skryté plány a hráče, odpovědi na hádanky? Znímá pravý důvod toho chladu v očích Harryho Pottera. Víím, co doopravdy stojí za záhadnou chorobou profesora Quirrella. Víím, koho se Brumbál doopravdy bojí.“

„To je hezký,“ řekla Hermiona Grangerová. „Víte taky, kolik líznutí zabere, než se dostanete ke středu Tootsie lízátko?“

Černé mlha o něco ztmavla a hlas zněl zachmuřeněji, zklamaněji, když znovu promluvil. „Takže vy nejste ani zvědavá, mladá Havraspárko, na pravdu, která se skrývá za klamy?“

„Sto osmdesát sedm,“ řekla. „Jednou jsem to počítala a k tomuhle číslu jsem došla.“ Její hůlka jí málem vypadla z ruky, její prsty byly unavené, jako kdyby tu hůlku svírala několik hodin, ne jen minut –

Hlas zasyčel. „Profesor Snape je skrytý Smrtijed.“

Hermiona hůlku málem upustila.

„Ah,“ zašeptal hlas spokojeně. „Myslel jsem si, že to vás bude zajímat. Takže Hermiono. Je tu něco dalšího, co byste chtěla vědět o svých nepřítelích nebo o těch, které nazýváte přáteli?“

Vzhlédla k té černé mlze, která završovala tyčící se černý plášť, a zběsile se snažila uspořádat si myšlenky. Byl profesor Snape Smrtijedem? Kdo by jí řekl něco takového, proč, co se to dělo? „To je-“ řekla Hermiona. Hlas se jí zachvěl. „To je mimořádně vážná záležitost, pokud to je skutečně pravda. Proč něco takového říkáte mně, a ne panu řediteli?“

„Brumbál neudělal nic, aby Snapea zastavil,“ zašeptala černá mlha. „Vy jste to viděla, Hermiono. Bradavická hniloba začíná nahoře. Všechno, co je s touto školou v nepořádku, začíná u toho šíleného ředitele. To vy jediná jste se odvážila se mu vzepřít – a proto mluvím s vámi.“

„A s Harrym Potterem jste taky mluvili?“ řekla Hermiona, tak vyrovnaně, jak jen dokázala. Pokud tohle byl nápomocný duch –

Černá mlha ztmavla a zase zesvětlala, jako kdyby vrtěla hlavou. „Bojím se Harryho Pottera,“ zašeptalo to. „Toho ledu v jeho očích, té temnoty, která za nimi narůstá. Harry Potter je vrah a všichni, kdo mu budou vzdorovat zemřou. I vy, Hermiono Grangerová, pokud se mu odvážíte vzdorovat. Ta temnota za jeho očima vás zasáhne a zničí vás. To vím.“

„Pak nevíte polovinu z toho, co předstíráte, že víte,“ řekla Hermiona, hlas o trochu pevnější. „Já mám z Harryho také strach. Ale ne kvůli tomu, co by mohl udělat mně. Děsí mě, co by mohl udělat, aby mě ochránil –“

„Špatně.“ Ten šepot byl přímý a tvrdý, jako kdyby chtěl rozbít jakékoli popření. „Harry Potter se proti vám časem otočí, Hermiono, až ho ta temnota zcela pohltí. Neuroní ani slzu, ani si nevšimne, až vás jeho kroky jednoho dne rozdrťí.“

„Dvojnásobně špatně!“ odpověděla zvýšeným hlasem, i když cítila že ji u páteře zamrazilo. Vybavila si jednu Harryho frázi. „Co přesně si myslíte, že víte a proč si vůbec myslíte, že to víte?“

„Čas-“ Zdálo se, že hlas se zarazil „Na to bude dost času později. Zatím, dnes, Harry Potter opravdu není vaším nepřítelem. Ale přesto jste v tom nejvážnějším nebezpečí.“

„Tomu bych věřila,“ řekla Hermiona Grangerová. Zoufale chtěla přendat hůlku do druhé ruky, měla pocit, že by měla svou pravou ruku popadnout, jen aby ji udržela zvednutou, hlava ji bolela, jako kdyby na tu černou mlhu hleděla několik dní; neměla tušení, proč se unavila takhle rychle.

„Lucius Malfoy si vás všiml, Hermiono.“ Šepot zesílil, pozbyl svou monotónnost, teď v něm byl tón slyšitelného zájmu.

„Zesměšnila jste zmijozelskou kolej, porazila jste jeho syna v bitvě. I předtím jste byla ostudou pro všechny, kteří stojí na straně Smrtijedů; jste mudlorozená, a přesto je síla vaší magie větší než u čistokrevných. A teď začínáte být známá, oči celého světa na vás spočívají. Lucius Malfoy vás chce rozdrtit, Hermiono, rozdrtit vás a možná vás i zabít, a má k tomu prostředky!“ Šepot se stal naléhavým.

Ticho.

„To je všechno?“ řekla Hermiona. Kdyby byla bývalým plukovníkem Zabinim nebo Harry Potterem, pravděpodobně by pokládala chytré otázky, aby shromáždila víc informací, ale její mysl jí připadala zpomalená a unavená. Opravdu se odsud potřebovala dostat a jít si na chvílku lehnout.

„Vy mi nevěříte,“ řekl ten šepot, teď tišší a smutnější. „Proč, Hermiono? Já se vám *snažím* pomoci.“

Hermiona udělala krok zpět, pryč od toho zastíněného výklenku.

„Proč, Hermiono?“ chtěl vědět ten hlas, zesílil do sykotu. „Tolik mi přeci dlužíte! Řekněte mi a pak –“ Hlas se ovládl a stal se tišším. „A pak můžete jít. Jen mi řekněte – proč –“

Možná neměla odpovídat, možná se měla jen otočit a utéct, nebo, ještě lépe, seslat nejdříve duhovou zeď a pak zaječet z plných plic, zatímco bude utíkat; ale jistý podtón skutečné bolesti ji zadržel a tak odpověděla.

„Protože vypadáte mimořádně temně a děsivě a podezřele,“ řekla Hermiona, stále zdvořilým hlasem a s hůlkou vyrovnaně namířenou na ten černý plášť a černou mlhu bez tváře.

„To je všechno?“ zašeptal ten hlas nevěřícně. Zdálo se, že je plný smutku. „Čekal jsem od vás něco lepšího, Hermiono. Vždyť přeci Havraspárka jako jste vy, nejchytřejší Havraspárka, kterou se Bradavice v této generaci mohou chlubit, musí vědět, že zjev může být zavádějící.“

„Hmm, to vím,“ řekla Hermiona. Ustoupila o další krok, unavené prsty zesílily stisk hůlky. „Ale lidé občas zapomínají na jednu věc: na to, že i když zjev může být zavádějící, obvykle *není*.“

Následovalo ticho.

„Jste chytrá,“ řekl hlas a ta černá mlha se rozptýlila a už nic neskrývala, spatřila tu tvář pod ní a její poznání vyslalo dávku zděšeného adrenalinu jejím tělem –

(pocit dezorientace)

- a pak celé její tělo zasáhla vlna šoku a strachu jako omračující kletba, když zjistila, že bez jakékoli myšlenky nebo vědomého rozhodnutí jí hůlka skočila do ruky a už ukazovala na...

...

...zářící paní, kolem které se jako díky neviditelnému větru vzdouvaly dlouhé bílé šaty; ani její ruce, ani její nohy nebyly vidět, její tvář byla skrytá za bílým závojem; a zář byla všude kolem ní; ne jako u ducha, ne průhledné, jen jemné, bílé světlo.

Hermiona s otevřenou pusou zírala na tu krásu, zatímco přemýšlela, proč jí srdce tak buší a proč se cítí tak vystrašeně.

„Znovu zdravím, Hermiono,“ ozval se laskavý šepot zpoza té bílé záře za závojem. „Byla jsem vyslána, abych vám pomohla, tak prosím nebudte vyděšená. Ve všech věcech jsem vaší služebnicí, protože jste nositelkou toho nejúžasnějšího osudu, má paní –“

...

...

...

[<< 76. Mezihra se zpovídajícím: Utopené náklady - První 78. Předehra k Tabu za tabu: Podvádění - Duel >>](#)

Tato kniha už je k dispozici celá, ale odkazy na samostatné kapitoly najdete na stránce

77. *Dohry: Sebeaktualizace - Fénixova cena, klobouk a plášť - Archetypal.cz*

<https://archetypal.cz/2018/hpamr-kniha-ctvrta/>.

Nejnovější verze všech knih #HPaMR ke stažení najdete na stránce <https://archetypal.cz/HPaMR>